
Tajemství sídla Bellefontaine

Marie Laval

Amy projela rezavou branou venkovského stavení do dvora s dlažebními kostkami a vypnula rádio. Auto se škytnutím zastavilo a hromada knih a složek, nakupená na sedadle pro spolujezdce, se skácela na podlahu, ale Amy si toho málem ani nevšimla.

Konečně Bellefontaine.

Rázem zapomněla na dlouhou cestu z Manchesteru, rozbolavělá záda a ztuhlou šíjí. Je doma. Rozrazila dveře, vyskočila z vozu a stála před starým domem. Tichým večerem se z nedaleké vesnice zvučně neslo klinkání zvonu ohlašující klekání. S kamennými zdmi, které v zimním soumraku zářily jako ryzí zlato, s čerstvě natřenými okenicemi v odstínu levandule a okny, v nichž se odrážel kulatý míč slunce zapadajícího za tmavé kopce na druhé straně údolí, působil dům ještě krásněji, než si pamatovala. Opravdu uplynulo pouhých šest týdnů od chvíle, kdy tu byla naposledy?

Nabrala zhluboka dech a usmála se. Svěží vůně borovic z blízkého lesa se mísila se sytými vůněmi hlíny, travin a volně rostoucích bylin. Byl teprve pozdní únor, ale tady v Provence už ve vzduchu viselo jaro.

Chladný větřík jí nafoukal vlasy do obličejce. Odhrnula konečky světlých kadeří, které jí šimraly na tvářích, otevřela kufr a polekaně zavrtěla hlavou. Odkud začít? Zavazadlový prostor, podobně jako místo na sedadlech, vyplňovaly kufry, tašky a krabice. Považovala za zázrak, že se jí podařilo tolik toho do auta dostat, a ještě víc ji udivovalo, že její starý renault clio cestu vydržel a nesesypan se.

Vytáhla nejbližší bednu. Plná nádobí a s lahví šampaňského vklíněnou nahoře byla tak těžká, že ji Amy přes dvůr sotva vlekla a musela se každých pár kroků zastavit a popadnout dech. Když už málem došla k před-

nímu vchodu, objevil se bůhvíodkud rezavě hnědý pes, rozběhl se k ní a zuřivě štěkal. Taktak se jí podařilo bednu udržet.

„Kde se tady bereš? Jdi domů a nech mě na pokoji!“

Hafan si jejich slov nevšímal a běhal v kruzích kolem ní. No jasně! Francouzský pes. Zopakovala instrukce francouzsky, ale bezúspěšně.

Štěkání přerušilo hlasité hvízdnutí, po němž se psisko zarazilo na místě, sklopilo uši a s kviknutím uteklo. Amy znovu vykročila ke dveřím, jenže zavadila nohou o uvolněnou dlažební kostku a tentokrát bednu neudržela. Vyklouzla jí z rukou a zřítíla se na zem.

„Sakra!“

Stála u hromady rozbitého nádobí a dívala se, jak se drahé šampaňské, které koupila na oslavu nového života, kutálí ke vchodu. Láhev se s hlasitým řinčením zastavila o terakotový květináč.

„*Tout va bien, mademoiselle?*“

S heknutím se otočila a přimhouřila oči proti světlu. U brány se na pozadí soumravné oblohy rýsovala tmavá postava muže. Byl tak vysoký a široký v ramenou, že vrhal na dlažbu obrovský stín. Ptal se, jestli je v pořádku.

Přestože mu v záplavě slunečních paprsků neviděla do obličeje, rozeznala, že nese pušku a přes hrud má zavěšený vak. Ten pitomý pes, kvůli němuž zakopla, stál vedle něj, kňučel a vrtěl ocasem.

Nějaký lovec. Znechuceně vyšpulila rty. Dostalo se jí varování, že okolní kopce a zejména les kolem Bellefontaine jsou oblíbené lovecké revíry.

„*Oui, ça va,*“ ujistila ho chladně, že jí nic není.

„*Vous êtes sûre? Vous n'êtes pas blessée?*“

Hněvivě pohlédla jeho směrem. Ovšemže ví jistě, že není zraněná.

„Jsem v pohodě,“ odpověděla, „ale ne díky vám ani vašemu psovi. Příště si ho radši hlídejte.“

Věděla, že není fér připisovat vinu za rozbité nádobí psovi, když zakopla jen vlastním přičiněním, ale bylo jí to jedno. Neměla pochopení pro nikoho, kdo prochází krajem a střílí po bezbranných ptácích a zvířatech.

„A mimochodem,“ dodala, „v Bellefontaine není povolen lov. Jestli ještě někdy neoprávněně vniknete na můj pozemek, budu muset povolát četníky a nechat vás vykázat.“

„Vy musíte být mademoiselle Carterová,“ odpověděl muž tentokrát anglicky se slabým francouzským přízvukem. „Fabien Coste, *enchanté,*“ dodal s úklonou.

Amy se zarazila. Najednou jí úplně planul obličej.

„Fabien Coste z Manoir Coste?“ S vysunutou bradou si prohlížela vysokou svalnatou postavu, vybledlé džíny, sako se záplatami a zelený vlněný svetr ladící s barvou očí.

„Správně.“

Fabien Coste... Teď už ho poznala, ačkoli ho až dosud vídala jen v drahých časopisech, kde vypadal jako filmová hvězda, oblečený v černém smokingu a obklopený politiky a celebritami z celého světa. Jezdili do rodinného hradu, který Fabien přestavěl na luxusní hotel.

Amy ztěžka polkla. Pokud má rozjet nový podnik, potřebuje obchodní kontakty. Někoho jako je on, jenže mu právě pohrozila četníky!

Tak to je ona, nová dáma z Bellefontaine...

Fabien shlížel na štíhlou ženu, sahající mu sotva po ramena. Dlouhé vlasy v odstínu světlá blond jí v pohasínajících paprscích slunce zářily jako bílé zlato. S těma tmavě modrýma očima, zardělými tvářemi a rty podobnými růžovému poupěti nebyla tím, co čekal. Ani trochu ne. Vypadala mladě a křehce a netušil, jestli je to v pořádku, nebo ne.

Ale jo, usoudil a prohlížel si ji ještě důkladněji. Určitě je to takhle dobře. Nejspíš se tu dlouho neudrží a Bellefontaine bude znovu chátrat, zapomenuté a opuštěné – jak by taky mělo. Neměl ten barák rád, ani když byl prázdný a zanedbaný, a teď, co ho dala do pucu, se mu líbil ještě méně.

Závan větru jí nafoukal jemné světlé vlasy do obličeje. Jeden pramínek dolétl přes tvář ke rtům. Fabien bez rozmýšlení zvedl ruku, aby ho odhrnul, najednou si totiž přál zjistit, jestli jsou ty vlasy tak jemné a hedvábné, jak vypadají. Závčas se zarazil a místo toho ukázal na rozbité talíře a sklenice.

„Je mi líto, že vás můj pes vylekal. Samozřejmě vám plně uhradím způsobenou škodu.“

Tváře jí zrůžověly ještě víc a zavrtěla hlavou.

„Kdepak, váš pes za to nemohl. Zakopla jsem. Přes tu velkou bednu jsem neviděla, kam jdu.“

Překvapilo ho, že nabídku nehodlá využít. Neznal moc lidí, kteří by odmítli, kdyby měli šanci vyrazit z něj peníze.

„Doufám, že ještě máte další nádobí, jinak dnes nebudete mít z čeho večeret.“

Tentokrát mu věnovala upřímný, zářivý úsměv.

„Talíře možná nebudou, ale zato mám šampaňské, abych oslavila první večer v Bellefontaine. Musí to být dobré znamení, že se láhev nerozbila spolu s ostatním, nemyslíte?“

„Pravda.“ Sehnul se, zvedl šampus, prohlédl si vinětu a zamračil se. Deutz Brut. Ta žena vypadá mladě, ale v šampaňském se vyzná.

„Brzy bude tma, dovoďte, abych vám pomohl uklidit tenhle nepořádek a odnést vaše věci dovnitř,“ nabídl se, náhle neochotný opustit ji. V Manoir Coste už jistě očekávají jeho návrat před večerní společenskou akcí a už i tak strávil příliš mnoho času procházkou v lese, aby si vyčistil hlavu, ale co má být?

Všiml si, že nejspíše pohlédla na pušku a vak, do něhož v lese uložil mrtvé králíky vytáhnuté z pytláckých pastí, a vzpomněl si na její dřívější komentář, že lovci nejsou v Bellefontaine vítáni.

„Tohle zatím nechám tady.“ Sundal vak z ramene a opřel pušku o zed domu.

Chystala se pomoc odmítnout, ale vtom slunce vklouzlo za kopce a ve dvoře se rozhostilo modrošedé přítmí. Amy cítila ve vzduchu náhlý chlad a zachvěla se.

„Dobře. To je od vás moc hezké. Kdepak mám klíče?“

„Jestli se k tomu můžu vyjádřit, bylo by logičtější, kdybyste si nejdřív otevřela a teprve pak vynášela věci z auta.“

„Ano, asi máte pravdu. Nenapadlo mě...“

Vytáhla klíče z kapsy džín, zastrčila je rozčileně do zámku a otevřela dveře do tmavé chodby. Z domu se linula vůně nátěrových barev, čisticích prostředků a leštidla na dřevo s citronovým nádechem, ale především to tam vonělo nedalekým cedrovým lesem a starými kameny vyhřívanými po stáletí sluncem. Nádhera. Tak voní její nový domov.

Od doby, kdy Paul Michon dokončil renovační práce, ještě v domě nebyla. Rozsvítla, podívala se v chodbě na stěny v odstínu terakoty, na hladké zábradlí z tmavého dubu kolem schodů do patra a rozbušilo se jí srdce. Nejradši by se rozběhla po červených dlaždicích a do kuchyně vtančila, ale vzadu za ní šel Fabien Coste, takže to neudělala.

„Kdyby vám to nevadilo, zkontroluju, jestli je všechno v pořádku,“ řekla a vešla dovnitř.

S mandlově zelenými skříňkami, pracovními plochami z dubového masivu a staromódními kamny na dřevo působila kuchyň hřejivě a pohostinně – přesně tak, jak doufala. V kumbálu opodál stály zbrusu nová lednička, mraznička a pračka, zapojené a tiše vrnící.

Nahlédla do obývacího pokoje. Holé kamenné zdi, dřevěné stropní trámy a velký krb mu propůjčovaly hřejivou, rustikální atmosféru, již doplňoval starý kožený gauč, ladící křesla a dubová komoda, kterou objevila na místním bleším trhu. Za obývákem se nacházela jídelna a malá pracovna, zatím prázdná.

Protože si chtěla prohlédnout celý dům, vrátila se do chodby a vyběhla nahoru. I tady se Paul zasloužil o zázračnou proměnu. Všech sedm ložnic s vlastní koupelnou mělo autentický provensálský vzhled se zdmi v okrových, žlutých a terakotových odstínech. Usmála se. Teď už to chce jen finanční úpravy. A platící hosty, samozřejmě.

Fabien Coste čekal v kuchyni s rukama v kapsách džín. Když sešla dolů, otočil se a tázavě zvedl obočí.

„Všechno v pořádku?“

„Víc než v pořádku. Je to krásné. Paul Michon odvedl skvělou práci. Neznáte ho náhodou?“

Po rtech mu přeběhl vlačný úsměv. „Znám většinu místních lidí.“

Samozřejmě, povzddechla si. Je vévoda z Coste, majitel panského sídla. Určitě zná kdekoho.

„Pustíme se do vynášení?“ zeptal se a vykročil k autu. „Určitě se chcete zabydlet dřív, než dorazí personál.“

„Jaký personál?“

Vytáhl z kufru auta několik velkých krabic a zamířil s nimi k domu. „Hospodyní, recepční, uklízečka a nejspíš i kuchaře... Otvíráte hotel, ne? Potřebujete lidi.“

Zasmála se, vytáhla z kufru sportovní tašku a rozběhla se, aby s ním udržela krok. Začal už v chodbě skládat krabice na sebe.

„Žádné zaměstnance nemám. Chci ho provozovat sama.“

Otočil se a prohlížel si ji. „Opravdu? Asi máte velké zkušenosti. Jaký hotel jste řídila u vás v Anglii?“

„Ale... já jsem žádný neřídila. Pracovala jsem v bance a pak jako překladatelka, před pár měsíci se propouštělo a přišla jsem o práci.“

„Takže s tím nemáte zkušenosti?“

V zelených očích se mu zablesklo tak, že jí znovu vzplanuly tváře. „Ne, ale umím vařit a po organizační stránce jsem dobrá. Určitě to zvládnou.“

Zíral na ni tak, že znervózněla a připadalo jí nutné mluvit dál.

„Loni v létě jsem se do Bellefontaine zamilovala. Neumím to vysvětlit, ale věděla jsem od začátku, že tohle je místo jako pro mě stvořené. Prostě jsem ten dům musela koupit. Předělat ho na penzion je pro mě nejlepší způsob jak si vydělat na živobytí.“

Potřásl hlavou a vyšel znovu ven vynést z auta další krabice.

„Provozovat hotel je dřina, mademoiselle Carterová. Brzy zjistíte, že to vyžaduje víc než přetřít stěny čerstvým nátěrem a umístit nad vchod ceduli. Musíte si neustále všimnout detailů, věnovat tomu spoustu času a úsilí a mít dobrý obchodní cit. Taky pro svůj hotel musíte najít mezeru na trhu, ozvláštnit ho.“

Povyšovaný tón jeho hlasu byl jak políček do tváře. Co si o sobě myslí, že s ní mluví jako s hlupkou?

„Přece jen mám jistou představu o podnikání v oblasti ubytovacích služeb, pane,“ namítla a tváře jí už neplanuly rozpaky, ale hněvem. „Vím přesně, čím Bellefontaine ozvláštnit, jak říkáte – kromě toho, že je to nádherný starý dům a stojí na krásném místě.“

Vytáhl obočí. „Jak toho dosáhnete?“

„Nabídnou přátelské, vstřícné a uklidňující prostředí a domácí stravu v bio kvalitě.“

Slova se z ní jen hrnula. Amy nabrala zhluboka dech, otrávená, že se před tím náfukou červená.

„Budu pěstovat zeleninu, sklízet v zahradě ovoce, vyrábět vlastní džemy – všichni říkají, že dělám nejlepší malinovou marmeládu...“

Navrhl v kuchyni na hromadu poslední krabice, otočil se a podíval se na ni, koutek úst stočený v úsměvu.

„Tohle všechno zní hodně naivně, bohémsky a *hippie šik*. Domácí džem je prima, ale potřebujete specifický profil, obchodní plán a prognózu obratu na další tři roky.“

Probůh, ten chlápek je tak arogantní. Narodil se jako dědic velkého sídla, nejspíš v životě nemusel moc pracovat a má k dispozici celou armádu služebnictva, které plní jeho rozkazy a dělá mu obchodní plány a prognózy obratu!

„Do toho, co mám nebo nemám, vám nic není, monsieur Coste,“ odsekla a zvedla bradu. „Možná jsem bohémka a amatérka, ale i kdybych si tu chtěla

zřídít hipísáckou komunitu, kde se budou všichni radovat a promenádovat nahatí, mám na to právo. Koneckonců mi to tu patří.“ Zlobila se tak, že při posledních slovech koktala.

Zacukalo mu v koutcích a zelené oči se zatřpytily. „Promiňte, že vás vyvádím z rovnováhy. To jsem nechtěl. Jde mi o to, že si v tomto kraji v posledních letech otevřela penziony spousta Britů. Všichni měli romantické a naprosto nereálné představy o životě v Provence a provozování hotelu.“

Nedodal „stejně jako vy“, ale nejspíš by to rád udělal.

Odmlčel se. „A mnozí po pár sezonách zkrachovali, vrátili se domů a jejich penziony jsou na prodej.“

V kuchyni jako by se rozhostil temný stín. Amy se zachvěla a složila paže přes hrud.

„Fajn, ale já jsem teď doma tady a nezkrachuju,“ odpověděla s větší jistotou, než jakou cítila.

Neodpověděl. Místo toho se podíval k oknu a řekl: „Radši půjdu zamést dvůr, než se setmí.“

„Ne, díky. Zametu ho sama.“

Chtěla, aby už odešel. Na rozbitém nádobí venku jí nezáleželo, hlavně už nepotřebovala další přednášky o svém naivním náhledu na život a nedostatku zkušeností, ani chmurné předpovědi ohledně šancí na úspěch, nebo spíš neúspěch. V předchozích měsících slyšela v Manchesteru podobných řečí víc než dost od takzvaných přátel i od sestry Chris.

V očích mu hněvivě blýsklo. „Trvám na tom, že uklidím,“ odpověděl příjemným hlasem, z něhož však znělo ocelové odhodlání. Evidentně nesnášel, aby mu někdo odporoval. Nečekal na její námitky, šel rovnou do kumbálu, vrátil se s dlouhým smetákem, lopatkou a pytlem na odpadky a zamířil ven.

Jasně, pomyslela si, když slyšela, jak zametá střepy a hází je do pytle. Není zvyklý, aby mu někdo vzdoroval. Slyšela tlumené francouzské klení a usmála se. A nejspíš taky není zvyklý zametat.

Vybalila tu trochu zásob, co přivezla, a z jedné krabice vylovila dva hrnky, misky na polévku a příbory.

„Pytel se střepy jsem nechal venku,“ oznámil jí, když se vrátil.

Odhrnul kadeř tmavých vlasů a zpříma se na ni zadíval. Zatímco si ji upřeně prohlížel těma zelenýma očima, Amyino srdce otravně poskočilo a rozbušilo se rychleji. Fabien Coste se sice chová nadutě a povýšeně, ale taky je to nejpohlednější muž, jakého kdy potkala.

Ukázal na tašky, kufry a krabice nakupené v chodbě u zdi.

„S vybalováním se nenamáhejte. Pošlu pár svých lidí, pomůžou vám za-
bydlet se tady. Postarají se o vás. Všechno zorganizují raz dva.“

Jeho arogance jí málem vyrazila dech. Už zase měla pocit, že jí hoří tváře.

„Díky za nabídku, ale nepotřebuju, aby se o mě někdo staral a organizoval
mě. Ani vy, monsieur Coste.“ Bylo jí fuk, jestli to vyznívá neslušně nebo se
jí hlas chvěje zlostí. Chtěla jen, ať už jde. Nejradši by ho vystrčila ze dveří.

„Víte to jistě?“ Tvářil se pochybovačně.

„Naprosto jistě. A teď vás vyprovodím.“

Zvedl pušku a vak. Když si ho přehodil přes rameno, rozevřel se. Amy za-
hlédla šedivou srst a málem se otrásla odporem. Králík, jehož bezpochyby
zastřelil.

Znovu mu poděkovala, chvíli sledovala, jak jeho vysoká, atletická postava
mizí v houstnoucím přítmí a pes běhá kolem něj, a pak s úlevným povzde-
chem zavřela dveře.

Konečně je sama a může se těšit ze svého prvního večera v Bellefontaine.

Paul sice zapnul ústřední topení, ale v kuchyni bylo přesto chladno. Roz-
dělal oheň v kamnech s pomocí starých novin a dříví přichystaného v prou-
těném koši a odnesla tašky a kufr do svého pokoje nahoře. Byla to rohová
ložnice na vzdáleném konci chodby s velkým oknem, odkud se jí naskýtal
výhled na zahradu a les.

Rozevřela tašku, vytáhla dva ručníky a toaletní potřeby a zamířila do
koupelny. Po horké sprše se převlékla do tmavě modrých tepláků a mikiny,
energicky si vysušila vlasy ručníkem a nechala je rozpuštěné na ramenou.

Vrátila se do kuchyně, otevřela konzervu rajské polévky a balíček krekrů
a postavila na linku láhev šampusu a hrnek. No a co, že přišla o polovinu
nádobí a neměla slušné sklenice na víno? První večer v Bellefontaine oslaví
stylově, i když musí pít šampaňské z hrníčku.

Chystala se odšpuntovat láhev a nadskočila, protože se od vchodu ozvalo
hlasité klepání.

„*Haló! Bonsoir!*“ křikl venku nějaký muž. „Dodávka z Manoir Coste pro
mademoiselle Carterovou.“

Amy šla zmateně ke dveřím a otevřela. O futra se opíral muž v džínách
a fleecové mikině a třímal v náruči piknikový košík.

„To musí být omyl. Nic jsem si neobjednala.“

Muž vykročil ke světlu na verandě a usmál se na ni. S tmavými vlasy a zelenomodrými očima se nápadně podobal Fabienovi. „Jste mademoiselle Carterová, že ano?“

Amy přikývla.

„V tom případě to není omyl. Kam mám tohle dát?“

Ukázala na košík. „Co to je?“

„Dar od jeho lordstva. Fabien nemůže jinak než pomoci dámě v nesnázích.“

„Ale já nejsem dáma v nesnázích.“

„Říkal něco jiného,“ zabručel neznámý. „Tak chcete ten košík, nebo ne?“

Měla chuť odpovédět, ať ho zase odnese zpátky, ale do nosu ji udeřila lahodná vůně restovaných cibulek, česneku a bylinek, a hned se jí sbíhaly sliny. Ať je v tom koši cokoli, bude to mnohem chutnější než rajská polévka z konzervy a krekry.

„No dobrá. Prosím, pojdte dál,“ pobídla muže a otevřela dveře dokořán.

„Ani jsem se nepředstavil,“ řekl a šel za ní dovnitř. „Já jsem Frédéric, pracuji v Manoir Coste jako taková děvečka pro všechno. Poskok, dalo by se říct.“

V jeho hlasu se mihla zášť, krátce. Amy si pomyslela, že se jí to možná jen zdálo.

Frédéric postavil košík na kuchyňský stůl, podíval se na ni a hvízdal.

„Moc, moc hezké.“

Usmála se. „Díky. Taky myslím, že je to tu krásné.“

„Nemluvil jsem o domě, mluvil jsem o...“ Ukázal na její modrou mikinu. „Přesně jako barva vašich očí.“

„Á...“ Trochu v rozpacích otevřela košík a vytáhla vizitku s erbem Manoir Coste.

Přečetla si krátký vzkaz napsaný silnou mužskou rukou. „*Vítejte v Bonnieux. Hodně štěstí s Bellefontaine. FC.*“ V košíku našla talíře, sadu stříbrných příborů, zapékací mísu s nějakým pokrmem, sýr, bagetu a několik kousků sladkého pečiva. Byla tam i termoska s kávou, křišťálová sklenice na vysoké stopce a láhev Côtes du Rhône. Amy nadzvedla víko a potěšeně vdechla jemnou vůni česneku a bylinek.

„Jeho lordstvo se zmínilo, že jste tu sama a možná byste chtěla nějakou výpomoc.“

Při poznámce o šéfovi zněl z Frédéricova hlasu i tentokrát sarkastický tón.

„Vlastně říkal, že budete potřebovat spoustu pomocníků,“ dodal.

Amy otráveně přimhouřila oči.

„Mýlí se. Se vším si poradím sama.“

Zasmál se. „Fajn. Tak už radši půjdu. Doufám, že si pochutnáte,“ dodal a otevřel přední vchod. „Zítřka se stavím pro košík.“

„Nemusíte, ráno do Manoir Coste zajedu a vrátím ho.“

„Jak chcete. Mimochodem je skvělé vidět, že se nenecháte odradit tím, co se o tomhle domě povídá.“

„Máte na mysli historky o tajemné bohyni a jejích krvežíznivých vyznačích?“ Vybavila si ty divné pověsti, které jí vyprávěl realitní makléř, když Bellefontaine navštívila poprvé, a pokrčila rameny.

„Připadalo mi to docela... zajímavé.“

„Zajímavé? Většina lidí by se Bellefontaine radši obloukem vyhnula, než aby tady chtěli bydlet,“ odpověděl Fred s úšklebkem „Jste velice statečná.“

„Statečná? Ne, rozumná, to je vše. Je to tu nádherné. O takovém domě jsem vždycky snila a nenechám se odradit babskými báchorkami.“

„Doufejme, že si to budete myslet i poté, co tu prožijete několik týdnů,“ prohlásil, zamával jí na rozloučenou a nasedl do starého otlučeného range roveru.

Amy rychle zavřela dveře do tmavé zimní noci. Cítila, jak jí po zádech přešel mráz.

Prostříit stůl k večeři pro jednoho trvalo jen chvilku. Otevřela láhev šampaňského a nalila trochu šumivého vína do elegantní sklenice, kterou jí poslal Fabien Coste.

„Na Bellefontaine!“ pronesla nahlas a pozvedla sklenku. Její hlas se zvučně nesl prázdným domem, jako by jí stěny odpovídaly.

Žádný div, že je Fabien Coste arogantní, pomyslela si, když zanedlouho položila špinavý talíř do dřezu. Jeho restaurace v Manoir Coste si svoje tři michelinské hvězdy plně zaslouží. Nic lepšího ještě nejedla.

Potlačila zívnutí a dopila kávu. Je na čase jít spát. Úklid kuchyně zabral jen pár minut. Zamkla přední vchod, zavřela v přízemí okenice a šla nahoru do svého pokoje.

Když se vykláněla z okna pro okenice, upoutala její pozornost malá žlutá světýlka blikající na vzdáleném konci zahrady. Po několika vteřinách zmizela a všude se zas rozhostila černá tma. Amy ještě chvíli mžourala do noci,

ale světýlka se už neukázala. Upevnila okenice a zavřela okno. Znepokojeně rozestlala postel a v teplácích a mikině vklouzla mezi studená prostěradla.

Ještě dlouho poté, co zhasla světlo, sebou v posteli házela a otáčela se ze strany na stranu, všelijaké neznámé zvuky v domě jí nedovolily usnout. Dřevěné schody vrzaly, v trubkách to hučelo a okenice ve větríku drměly. Venku se ozývali noční ptáci a v přerostlé trávě a větvích stromů svištěl vítr.

Co když tam někdo je – lupiči nebo pytláci? Amy zhluboka dýchala a snažila se uvolnit. To je přece hloupost. Těch světýlek se nemusí bát. Nejspíš jsou to nějací pubertáci, chtějí se někde zašít a udělat si noční mejdan.

Konečně zavřela oči a usnula neklidným spánkem.

Probudilo ji hlasité bouchání u předního vchodu. Zprudka se ve tmě posadila, s divoce tlukoucím srdcem rozsvítila lampičku na nočním stolku a podívala se na hodinky. 2:20. Bušení přestalo tak náhle, jak začalo, a rozhostilo se ticho – hluboké, děsivé ticho.

Má zůstat v posteli, nebo jít dolů a podívat se, kdo tam je? Třeba se někomu stala nehoda a potřebuje pomoc... Roztřeseně vstala, sešla po schodech a rozsvítila na chodbě. Plná nervozity a obav odemkla přední vchod a stiskla kliku. Otevřela a uviděla, že na dveřích visí něco bílého, šedého a chlupatého. Když jí došlo, co to je, ruka jí vylétla k ústům a přidušeně vykřikla.

Byl to králík, přibitý ke dveřím jediným hřebíkem vraženým do krku.

Opevněný hrad z patnáctého století, už od středověku sídlo vévodů z Coste, stál na vrcholu kopce obklopený hlubokým cedrovým lesem. S těmi vysokými věžičkami a masivními kamennými zdmi z něj číší pýcha a arogance – stejně jako z jeho majitele, pomyslela si Amy, když zaparkovala mezi dvěma nóbl sportáky.

Vytáhla z kufru košík a vykročila po schodech vzhůru ke vchodu, celá roztřesená ve studeném únorovém větríku, který k ní pronikal přes hnědou bundu s kapucí a modrý svetr.

Prosklené vstupní dveře vedly do velkého vestibulu a Amy chvíli váhala, než vkročila na nablýskanou černobíle kostkovanou podlahu. Recepční prostory s nádherným dřevěným obložením na zdech a obrovskými křišťálo-

vými lustry visícími u stropu promlouvaly o moci, dědictví a bohatství. Ve velikánském kamenném krbu hořel oheň a díky několika křeslům a stolkům, na nichž se vršily časopisy a noviny, tu vládla útulná, příjemná atmosféra.

„Můžu vám nějak pomoci, madame?“ zeptala se žena za moderním, téměř průhledným pultem diskrétně umístěným v rohu.

„Ano... Ráda bych vrátila tenhle košík panu Costeovi.“

Zatímco recepční telefonovala, Amy nechala piknikový koš na pultu a šla ke krbu, vedle nějž stál po jedné straně bojovník v brnění. V přílbě se spuštěným hledím a rukama v rukavicích na jílcí meče vypadal, jako by mohl každou chvíli obžvout. Římsu nad krbem zdobily plastiky rytířů v bitvě a úplně nahoře se skvěl erb rodu Coste hlásající „*Coste Vaincra!*“ jak nějaký bojový pokřik.

„Costeové zvítězí,“ zašeptala.

„Obávám se, že mí předkové byli surovci a ze všeho nejvíc si libovali v bitvách a prolévání krve.“

Amy se polekaně otočila a ocitla se tvář v tváři Fabienovi. V modrém obleku, který dával vyniknout jeho širokým ramenům, bílé košili s jemnými zelenými proužky a s tmavě zelenou hedvábnou kravatou vypadal každým coulem jako úspěšný podnikatel na hony vzdálený drsnému lovcí, s nímž se předchozího dne setkala v Bellefontaine.

„Á... Dobré ráno. Jdu vám poděkovat za skvělé jídlo, co jste mi včera večer poslal... Bylo výborné, ale opravdu jste nemusel...“

Odmělčela se a došlo jí, že si nepamatuje ani slovo ze zdvořilého, ale kategorického proslovu, který si cestou připravila, aby ho znovu ujistila, že není případ pro charitu a nepotřebuje asistenci.

Usmál se. „Rádo se stalo. Poslyšte, máte naspěch? Pokud máte čas, můžu vás vzít na obhlídku.“

Navštívit Manoir Coste – nejexkluzivnější hotel v celé Provence? Té úžasné nabídce Amy neodolala. Okamžitě zapomněla na odhodlání mít s Fabienem Costem co možná nejméně společného.

„To bych moc ráda.“

„Dobře.“ Znovu se usmál a odvedl ji labyrintem dlouhých chodeb do pracovny, kam prosklenými dveřmi proudilo světlo a odráželo se na lesklých parketách.

Místnosti dominoval psací stůl z ořechového dřeva, pokrytý složkami, papíry a elegantním počítačem s velkým monitorem. Stěny až po štukovaný

strop lemovaly vysoké police na knihy a po obou stranách krbu visely obrovské olejomalby s loveckými výjevy. Před krbem, podobně jako ve vestibulu ozdobeném erbem a mottem rodu Coste, stály dvě pohovky ve smetanovém odstínu a stolek.

„Odložíte si?“

Stoupl si za ni, aby jí pomohl svléknout bundu, a Amy vdechla jemnou vůni vody po holení se svůdnou příměsí santalového dřeva. Když se jí rukama oťřel o ramena, celá se zachvěla a zrudla. Naštěstí se zdálo, že si toho nevšiml.

„Prosím, posadte se.“ Fabien ukázal posunkem na jednu z pohovek a sedl si proti ní.

Do ticha v místnosti se několik vteřin ozývalo jen syčení a praskání polen hořících v krbu a tikání starožitných hodin na krbové římsě.

Amy složila ruce v klíně, chtěla si přehodit nohu přes nohu a málem nahlas zasténala. Proč si nevšimla, že má zablácené boty a lem džínů? Rychle nohy natáhla a schovala pod stolek. Mohla jen doufat, že nezanechá špinavé fleky na perském koberci.

Fabien prolomil ticho otázkou. „Jaká byla vaše první noc v Bellefontaine?“

Protáhla obličej. „Žádná sláva. Moc jsem toho nenaspala.“

Přesnějši by bylo říct, že vůbec nespala. Poté, co sundala ze dveří mrtvého králíka a strčila ho venku do popelnice, seděla v kuchyni, nervózní a vyděšená, s příkrývkou ovinutou kolem ramen, a pokaždé, když se v domě nebo venku ozvalo nějaké vrznutí nebo šustot, sebou trhla. Noc se táhla a Amy si snad nikdy nepřipadala tak vystrašená a úplně osamělá.

Přeložila Blažena Kukulišová